

(המשך מעמוד 35)

מולך, ולצלם, ולצלם, לצלם, הרי שאתה יכול להמשיך ולקפוץ כל ימי חייך. וחץ מזה, חיכה לי בקבוק-בירה. שכר התעורר בות במערכת, על התמונה אם אביא. "צא החוצה!" צרח בריאן לתוך אוזני. בחוץ היתה רוח חזקה. מולי הסתובבתי מדחף, מתחתי היה כדור-הארץ, ואני לא ראיתי ולא הרגשתי כלום. "Go!" והלכתי. במקום להשאיר את ידי פרושות ומתוחות לצדדים, אחזתי אינסטינקטיבית בכיס המצלמה. התוצאה: היסוף מושלם באוויר, והמיצנה נפתח בין רגלי. ראיתי פעם חבר עושה את התרגיל הזה לבנו בן השש. הילד התכופף והכניס את שתי ידיו בין רגליו, האבא אחו ב- ידיים מאחור ומשך את הילד כלפי מעלה. הקטן התרומם באוויר והתהפך קדימה.

פ תאום היה מיצנה גדול ויפה פרוש מעלי, חופה בצבעים של ירוק, כתום

ולבן, משני צידיה האחוריים פתח-ההיגוי דמויי ה-T, ובבת-אחת הייתי מאושר מאד. לא מפני שהוא נפתח. מפני שהכל היה שקט כל-כך וקל כל-כך ושקוף ויפה ואיטי, כמו בערסל מתנדנד, כשהעיניים לשמיים. הייתי מאושר מאד. כל הזמן שבעולם היה שלי. הרמתי יד ימין ופתחתי את הכיס הימני בסרבלי הצניחה. הוצאתי את טיינה הקטנה. פתחתי את הכיסוי שעל העדשה, מתחתי זרועות קדימה, שמתי לב שהרזרבי לא יעמוד בדרך בין פרצופי לעדשה, וצילמתי שש תמונות רצופות של צניחתי הראשונה.

נה. סגרתי את העדשה, הכנסתי לכיס ו- כיפתרתי. עכשיו צריך להתחיל לעבוד. הרמתי שתי ידיים ואחזתי במיתרי-ההיגוי. משכתי בימני עד הסוף והתחלתי פונה באיטיות ימינה, כשהאדמה מתגלה מתחתי עם הסיבוב. משמאל ראיתי את הפס ה- דקימתכתי של נחל-הדרה. כמה נקי נראה מכאן. כשנחזור הביתה ונעבור ליד

סירחוני הנורא. אוצר בזה ודאי. רחוק רחוק מולי, היה הים. חיפשתי את צלבי המטרה. תחילה ראיתי את המטוסים. זה ליד זה עמדו, קטנים כדגמי צעצוע, הסטירמן הדו-כנפי שבו הגיעו אמנון ואיציק משדה דוב, והצ'ירוקי-6, שבו הביא דדי לשדה ההצנחה את קארוזו אביו ואת אמו. הצלב היה כמאה מטר קדימה-ימינה מהם. ליד הצלב היה חץ מבד לבן, שסימן את כיוון-הרוח - מערבית.

* * *

רדתי לאט, מוצץ את התענוג מכל שנייה, מושך פעם בשמאל ופעם ב- ימין, משתדל לנחות כמה שיותר קרוב לצלבי-המטרה. למטה מימין היו פרושים מיבני בית-החולים לתולירוח שליד עיני שמר. נזכרתי במה שאמר היינץ, בדרכנו מת"א: מי שיצנח מאחורי הגדרות של בית-המשוגעים הזה, יהיה מיסכן. תאר לך כך אדם יורד לתוך החצר מהשמיים ופוגש איזה אח, ומסביר לו שמרצונו קפץ מ-

אווירון, ועכשיו הוא רוצה לצאת ולהצטרף לחברים שלו בחוץ. כן, כן, האח הזה יגיד לו, "אתה צודק מאה אחוז, ויכניס אותו ישר לתא-מבודד. הייתי בגובה של כ-200 מטר. ראיתי את דדי עומד בתוך השדה החרוש, במרכז הצלב, וצועק אלי: "יופי, יופי, קצת יותר שמאלה, עוד קצת, זהו!" משכתי את ה- מיתר השמאלי כולו למטה וביצעתי סיבוב שלם כשפני אל הרוח.

"יש לנחות כשהפנים לכיוון הרוח." לימדו אותנו, "למיצנח מהירות עצמית של שמונה קילומטר לשעה, ברגע שפונים נגד הרוח, מואטת מהירות המיצנח ב- התאם למהירות הרוח והנחיתה קלה יור-תר."

עכשיו היתה האדמה קרבה במהירות. שמעתי קולות רבים, ראיתי את הרגבים באדמה החרושה, הרפיתי ממיתרי-ההיגוי, התכנסתי לעמדת-נחיתה, התגלגלתי ו- הייתי שוב על האדמה. 65 שניות מהרגע שבו עזבתי את סתח המטוס.

משפט חברים

הנוסע צודק תמיד - זוהי סיסמתנו
 וכל חבר ועובד ליד ההגה משתדל לשרת את נוסעיו בנאמנות ובסבך פנים יפות. אף-על-פי כן, אדם הוא רק אדם ואם יש תלונות או טענות - נגד חבר או עובד האגודה הן מובאות לברור בפני משפט החברים. יש לנוסע כתובת להביא את טענותיו; יש ל-אגד' משפט חברים לבחון אותן ולהסיק מסקנות לפי הצורך.

זהו אנד

